iný člen alebo predseda vlády, jako to predpisuje § 1 úst. zák. čís. 294/1920, lež Dr. D.

Z obsahu napadnutého nariadenia však vychádza na javo, že je vydané ministrom s plnou mocou pre správu Slovenska a že Dr. D., ktorý, jako je známe, bol šéfom policajného oddelenia ministra plnomocníka, podpísal napadnuté nariadenie s výslovným dodatkom, že tak činí za ministra, tedy zrejme jako plnomocník príslušného ministra pre správu Slovenska. Niet tedy pochybnosti o tom, že napadnuté nariadenie je skutočne neriadením ministra s plnou mocou pre správu Slovenska. Niet v § 14 zák. čís. 64/1918 Sb. z. a n. predpisu, ktorý by tento spôsob podpisovania nariadení ministra plnomocníka vylučoval a treba ho preto jako opatrenie zapadajúce do plnej moci podľa § 14 zák. čís. 64/1918 považovať za dostatočný.

Zmätočná sťažnosť bola v celom obsahu bezdôvodná a preto bola podľa odst. 1 § 36 por. nov. zamietnutá.

Čís. 4388.

S hlediska § 523 tr. zák. nezáleží na tom, zda bylo k uvedení pachatele ve stav úplné opilosti zapotřebí více či méně lihových nápojů, najmě že stačilo menší jich množství, an jest pachatel z důvodu zvláštního zdravotního stavu (nervové nemoci) méně odolný k účinkům alkoholu na jeho vědomí.

T. zv. pathologická opilost, nastávající abnormální reakcí na požití alkoholu a záležející v tom, že zbavení příčetnosti nastává již při požití poměrně nepatrného množství alkoholu, vylučovala by zodpovědnost opilé osoby za stav opilosti jen, kdyby stav ten nastal bez jejího zavinění, najmě kdyby o této své abnormální reaktivnosti na požití alkoholu v době činu nebyla ještě věděla.

Subjektivní stránka.

(Rozh. ze dne 15. března 1932, Zm II 183/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 27. března 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem opilství podle § 523 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po právní stránce jest přisvědčiti vývodům stížnosti, že se ustanovení §§ 236, 523 tr. zák. vztahují jen ke zločinům spáchaným v úplné opilosti, nikoliv i ke zločinům spáchaným v jiném pomatení smyslů, ve kterém si pachatel nebyl vědom svého jednání, a že úplná opilost, v níž došlo k účinku oné povahy, jest podle § 523 tr. zák. trestná jen, je-li zaviněná, přesněji že není trestná ani podle tohoto ustanovení úplná opilost, nastala-li bez zavinění opilého (pachatele). Avšak nelze přisvědčiti dalším vývodům stížnosti, najmě závěrům odvozeným z oněch správných názorů.

I stav úplného opilství jest — nepřivedl-li se v něj pachatel maje zločin pak spáchaný již v úmyslu — jedním ze stavů pomatení smyslů pozůstávajícího v nedostatku pachatelova vědomí o jeho jednání, kteréžto stavy vylučují (ruší) podle § 2 písm. c) tr. zák. zlý úmysl a tím podle zásady § 1 tr. zák. i přičítání skutku spáchaného ve stavu tom, třebaže skutek ten vykazuje na venek veškeré znaky určitého zločinu. Nařizuje-li § 523 ve spojení s § 236 tr. zák., že pro opilství má býti trestán, kdo, jsa opilý, vykoná čin, který by se mu mimo opilství přičítal za zločin, je zřejmé, že toto ustanovení trestního zákona neupravuje snad jen mírnější formu odpovědnosti a trestnosti za skutek zločinné povahy z důvodu, že k němu došlo ve stavu úplného opilství, nýbrž činí podkladem zvláštní trestní normy čin od tohoto skutku různý, ten totiž, že se jednající uvedl ve stav opilství, v němž pak nahodile k onomu skutku došlo. Důsledkem toho nezáleží s hlediska § 523 tr. zák. na tom, zda bylo k uvedení pachatele ve stav úplné opilosti zapotřebí více či méně lihových nápojů, najmě že stačilo menší jich množství, an jest pachatel z důvodu zvláštního zdravotního stavu (nervové nemoci) méně odolný k účinkům alkoholu na jeho vědomí. I pak jde v pomatení smyslů (v nedostatku vědomí) o účinek alkoholu, ale ovšem na příznivější, než jest obyčejně, duševní základnu, tudíž o úplnou opilost, do které se pachatel připravil a za niž za dalšího předpokladu tam stanoveného (za předpokladu, že pak spáchal skutek zločinné povahy) odpovídá podle § 523 tr. zák. Tak zvaná pathologická opilost, nastávající abnormální reakcí na požití alkoholu a záležející v tom, že zbavení příčetnosti nastává již při požití poměrně nepatrného množství alkoholu, vylučovala by zodpovědnost opilé osoby za stav opilosti jen, kdyby stav ten nastal bez jejího zavinění, jak zmateční stížnost sama uznává, najmě, kdyby osoba o této své abnormální reaktivnosti na požití alkoholu nebyla ještě věděla. Obžalovaný se však zodpovídal právě tím, že o této své abnormální reaktivnosti na požití nepatrného množství alkoholu již dávno, a to již v čase své četnické služby dobře věděl; věda to však, měl se zdržeti i toho nepatrného množství, a když se nezdržel, spočívá právě v tom jeho zavinění a ona abnormální reaktivnost nemůže ho omluviti, an musil s ní počítati a předvídati možnost, že ve stavu nepříčetnosti, jejž si tím přivodí, spáchá trestný čin. Proto nepoužil soud zákona v ustanovení § 2 písm. c) tr. zák. nesprávně a nezatížil rozsudek zmatkem § 281 čís. 9 písm. b), správně a), neshledav ve zjištěné neurasthenii stěžovatelově skutečnost, která by ho zprostila i odpovědnosti podle § 523 tr. zák. za úplnou opilost, ve které spáchal skutek, jenž by mu byl jinak přičítán za zločin. Vývody o nedostatku subjektivní stránky přestupku § 523 tr. zák. (o nedostatku nedbalosti stěžovatelovy co do požití lihových nápojů) jsou podle toho, co řečeno, rovněž pochybené. Nezáleží na tom, že se stěžovatel ve stav úplné opilosti nepřipravil úmyslně, tím méně na tom, že tak neučinil se záměrem, by se později se strážníky hádal. Třebaže zašel do baru jen, by se pobavil, jednal nedbale a zavinil svou opilost — jak rozsudek vhodně dovozuje — tím, že jsa si vědom, že alkohol nesnese, že, jakmile vypije 2 nebo 3 piva, nedovede se vůbec ovládnouti, a pije bez míry dále, šel, ač vypil již několik piv, do baru, objednal si celou láhev vína a pak další a pil, až nevěděl co dělá. Vzhledem k tomuto

vhodnému opodstatnění předpokladu nedbalosti netřeba připomenouti, že i pro dosah § 523 tr. zák. platí zásada § 238 tr. zák., takže je skutek, za který jest pachateli podle onoho ustanovení odpovídati (úplná opilost) zaviněna již jednáním proti zákazu se opíti (vědomým a nemírným požíváním lihových nápojů).

Čís. 4389.

Zákon čís. 48/1931 nestaví přísedící senátu mládeže na roveň porotcům; i pro tento senát platí předpis § 270 tr. ř.

(Rozh. ze dne 16. března 1932, Zm I 1059/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnostosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře jako soudu mládeže ze dne 17. listopadu 1931, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro provinění podle § 3 zákona ze dne 11. března 1931, čís. 48 sb. z. a n. a § 140 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil senátu mládeže u soudu prvé stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Odvod obžalovaného je na omylu, pokud svými vývody naznačuje, že zákon ze dne 11. března 1931, čís. 48 Sb. z. a n. staví přísedící senátu mládeže na roveň porotcům. Z ustanovení 2. věty 3. odst. § 30 tohoto zákona, z něhož odvod v tomto směru zřejmě vychází, t. j. z ustanovení, že ve věcech (v trestních věcech proti mladistvým), které by jinak náležely ku příslušnosti porotního soudu, koná se hlavní přelíčení před senátem mládeže, v němž zasedají dva soudcové mládeže a dva přísedící, nevyplývá nikterak, že tito přísedící mají prostě funkci porotců. Přísedícím senátu mládeže je podle cit. zákona o trestním soudnictví nad mládeží naopak rozhodovati nejen o vině, nýbrž i o trestu a i o všech jiných opatřeních, jež senát mládeže může podle ustanovení zákona o trestním soudnictví nad mládeží učiniti v případě odsouzení nebo zproštění mladistvého. Tím pozbývají půdy i důsledky, odvozované stížností z tvrzeného jí postavení přísedících senátu mládeže, skládajícího se ze dvou soudců mládeže a dvou přísedících. Najmě jest zdůrazniti, že předpis § 270 tr. ř., podle něhož je sborový soud prvé stolice jako nalézací soud povinen uvésti ve vyhotovení svého rozsudku též rozhodovací důvody ve smyslu tohoto ustanovení zákona, platí zcela nepochybně i pro senát mládeže, sestavený podle 2. věty 3. odstavce § 30 zák. ze dne 11. března 1931, čís. 48 Sb. z. a n. V tomto směru stačí poukázati k ustanovení 1. odst. § 28 tohoto zákona a dále k tomu, že tento zákon nestanoví v tomto směru odchylky.

Čís. 4390.

Rozdíl mezi ustanoveními §§ 11 a 12 a §§ 14 a 18 zákona čís. 89/1897 ř. zák.

I prodej dosud živého prasete (rolníkem řezníkovi) lze podřaditi ustanovení čís. 2 § 14 zák. čís. 89/1897 ř. zák., bylo-li prase již při